

[Forsvarsministeren.]

Det er mit ganske bestemte indtryk efter de samtaler, jeg har haft med talsmænd rundt omkring. Jeg har i nogle tilfælde nævnt for dem, at en lovgivning af denne art var forestående, og at der var tale om, at visse friheder skulle gøres faste. Talsmændene har så i et par tilfælde i første omgang ikke helt fået fat i, hvad det drejede sig om, men troet, at alle friheder skulle gøres faste, og på denne baggrund har de derfor sagt til mig, at det var de lidt betænkelige ved; det betød jo, at hvis der var noget i vejen, kunne man ikke klare det med at få et nattegn frataget eller sådan noget, så skulle man have egentlig straf, og det var de bled af.

Jeg tror derfor, at det også set fra soldaternes synspunkt er en overordentlig rigtig ordning, i princippet i hvert fald, som nu er foreslået, og jeg tror ikke, at den i praksis kan forandres særlig meget; men jeg vil understrege — det er allerede sagt her tidligere — at det på ingen måde er min mening, at de friheder, der gives i øjeblikket, skal beskæres; det vil tydeligt blive præciseret, når til sin tid vejledningen sendes ud.

Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner var også inde på spørgsmålene om gratis rejser og større materielle ydelser af forskellig art. Vi har tidligere diskuteret disse spørgsmål her i tinget, og jeg kan henvise til, hvad jeg dengang sagde. Vi har taget spørgsmålene op i forsvarsudvalget, og dér håber jeg at vi inden så længe kan nå til en afklaring.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke var inde på spørgsmålet om, hvor stort beredskab vi havde ved højtiderne, når en større del af mandskabet har orlov.

Det er vist rigtigt, at det de fleste steder drejer sig om halvdelen — man kan dog ikke tage det som en generel regel. Men jeg kan ikke se rettere, end at hvis man vil give soldaterne den frihed, der her er tale om, må man tage den dermed følgende risiko. Hvis vi er inde i situationer, der måske kan synes at være lidt mere faretruende end hverdagen, vil man formentlig ændre på disse orlovsbestemmelser under hensyn dertil.

Til det ærede medlem frk. Helga Pedersen skal jeg sige, at jeg har da ikke det mindste

imod, at udvalget tager spørgsmålet om domsmændene op til overvejelse. Dette problem er helt nyt for mig, så jeg vil ikke sige mere om det, end jeg nu har gjort.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke vil jeg sige, at vi vil gerne prøve på, om vi kan fremskaffe materiale fra Canada vedrørende erfaringerne derovre. Om de har så forfærdelig stor værdi for os her i landet, er vel et andet spørgsmål; men som sagt, vi vil gerne se på det.

Jeg vil i det hele taget erklære mig villig til sammen med udvalget at overveje dels alle de enkeltheder, der kan være tale om, dels i og for sig også det principielle spørgsmål om anklagemyndigheden. Det er vel naturligt, at man endnu en gang ser på det — jeg har nævnt mine grunde til at tage det standpunkt, jeg har gjort — og jeg vil naturligvis også gerne medvirke til at fremskaffe alle de oplysninger, som ønskes.

Så blev der endelig stillet nogle spørgsmål til mig, som, på en vis måde i hvert fald, ligger uden for det lovforslag, vi diskuterer i dag. Det drejede sig om premierløjtnant Stig Jonasson, som jo har gjort sig skyldig i de tidligere nævnte særegne former for afstraffelse. Jeg vil gerne for det første sige, at det står ikke hen i det uvisse, om der rejses sag imod ham. Det skal der naturligvis. Dernæst: når han efter at være udskrevet fra militærhospitalet er sat til tjeneste på artilleriskydskolen, skyldes det hærkommandoens ønske om at få ham fjernet fra tjenesten i Holbæk. Han blev så sat til at gøre tjeneste, hvor han er væk fra mandskabet, medens man ser på sagens akter med henblik på spørgsmålet om suspension. I løbet af få dage vil vi få disse papirer frem i forsvarsministeriet, og så vil spørgsmålet om suspension blive afgjort. Derefter må vi afvente sagens udfald ved retten, før der tages bestemmelse om premierløjtnantens forbliven eller ikke-forbliven i hæren.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen spurgte, hvad man normalt gjorde ved befalingsmænd, der er straffet. Jeg føler mig i hvert fald ikke på stående fod i stand til at sige, hvad man normalt gør. Jeg har et indtryk af, at det i høj grad retter sig efter forseelsens art og straffens størrelse, og derfor er det måske lidt vanskeligt at sige noget generelt derom. Jeg vil